ជីវិតរបស់ដេម៉ូគ្រីត
DÉMOCRITE

★ កើតនៅឆ្នាំទី៣នៃអូឡាំព្យាដទី៧៧, ស្លាប់ទៅនៅឆ្នាំទី៤នៃអូឡាំព្យាដទី១០៥ ។ គាត់បានរស់នៅអស់រយៈពេល១០៩ឆ្នាំ ។

*　　　*

*

មតិរបស់អ្នកផងបានយល់ថា ទស្សនវិទូដេម៉ូគ្រីតមានកំណើតនៅអាប់ឌែរ, ប៉ុន្តែមានអ្នកខ្លះទៀតបានយល់ថា គាត់មកពីមីឡេត៍... ហើយមូលហេតុដែលគេយល់ថា គាត់មកពីអាប់ឌែរ គឺមកពីគាត់បានដកថយខ្លួនទៅរស់នៅទីនោះ ។ ជាដំបូងគាត់បានចាប់ផ្ដើមរៀនសូត្រជាមួយពួកម៉ាស៊្សី (ពួកអ្នកប្រាជ្ញនៅអៀរ៉ង់ដែលប្រើមន្តអាគមគាថា) និងពួកកាល់ដេ ដែលព្រះចៅស៊ែរក្សេ បានទុកឲ្យបំរើឪពុកគាត់, ដោយហេតុថាស្ដេចអង្គនេះ បានមកជ្រកនៅក្នុងលំនៅឋានរបស់ឪពុកគាត់ នៅពេលដែលទ្រង់បានចូលមកបង្កើតចំបាំងរាំងជល់ជាមួយពួកក្រិក ។ គឺដោយសារពួកអ្នកទាំងនេះហើយ ដែលដេម៉ូគ្រីតបានចេះអំពីទ្រឹស្ដីសាសនារបស់ព្រះ ហើយនិងតារាសាស្ត្រ ។ បន្ទាប់មកគាត់បានជាប់ចិត្តជាមួយនឹងទស្សនវិទូឡឺស៊ីព ដែលបានបង្ហាត់បង្រៀនគាត់ពីវិទ្យាសាស្ត្រពិសោធន៍ហ្វីស៊ីក ។ គាត់មានចំណូលចិត្តខាងក្រេបជញ្ជក់ចំណេះវិជ្ជាខ្លាំងពេកទៅ រហូតដល់គាត់បានសម្ងំតែម្នាក់ឯងរៀងរាល់ថ្ងៃ នៅក្នុងខ្ទមដែលសង់ឡើងកណ្ដាលសួនច្បារមួយ ។

ថ្ងៃមួយឪពុករបស់គាត់បាននាំសត្វគោមួយដើម្បីយកទៅបូជាយ័ញ្ញន៍ ហើយគាត់ក៏បានយកគោនោះ ទៅចងជាប់នឹងខ្ទមដែលកូនរបស់គាត់កំពុងសិក្សា ។ ដោយជាប់អាល័យនឹងការរៀនសូត្រខ្លាំងពេក ដេម៉ូគ្រីតមិនបានទាំងឮឪពុករបស់គាត់និយាយស្ដីថាម្ដេចផង ហើយគាត់មិនទាំងដឹងទៀតផងថា មានគេយកគោមួយមកចងនៅក្បែររូបគាត់ រហូតដល់ពេលឪពុកគាត់វិលត្រឡប់មកវិញជាលើកទី២ ហើយដាស់សតិអារម្មណ៍របស់គាត់ឲ្យចេញផុតពីការស្មឹងស្មាធិ ដោយប្រាប់គាត់ថា មានគោមួយនៅក្បែរនោះដែលត្រូវយកទៅធ្វើពិធីបូជាថ្វាយព្រះ ។

ដេម៉ូគ្រីត បន្ទាប់ពីបានសិក្សាស្វាធ្យាយន៍ដ៏យូរលង់ ក្រោមការដឹកនាំរបស់ឡឺស៊ីព ក៏បានសំរេចចិត្តធ្វើដំណើរទៅប្រទេសផ្សេងៗ ដើម្បីជជែកពិភាក្សាជាមួយនឹង

អ្នកប្រាជ្ញ ហើយនិងដើម្បីឲ្យបានជ្រួតជ្រាបក្នុងបញ្ញាញាណ នូវចំណេះវិជ្ជាដ៏ល្អៗគ្រប់បែបយ៉ាង ។ គាត់បានចែកសម្បត្តិកេរ្តិ៍មរតករបស់ឪពុក ជាមួយនឹងបងប្អូនប្រុសៗរបស់គាត់ទាំងអស់ដោយទទួលយកសំរាប់ខ្លួនគាត់ នូវចំណែកដែលមានជាប្រាក់ថ្វីបើជាចំណែកតិចតួចជាងគេក៏ដោយ ពីព្រោះចំណែកនេះបានជួយសំរួលយ៉ាងច្រើនដល់កិច្ចការពិសោធន៍ទស្សនវិជ្ជារបស់គាត់ និងក្នុងសោហ៊ុយធ្វើដំណើរ ។ គាត់បានត្រេចចរទៅដល់ប្រទេសអេយីព្ទ ដែលនៅទីនោះគាត់បានរៀនសូត្រអំពីរេខាគណិត (Géométrie) ។ តពីនោះទៅទៀត គាត់បានឆ្លងទៅប្រទេសអេត្យូពី, រួចឆ្លងទៅប្រទេសពែរ្ស, រួចចូលទៅក្នុងប្រទេសកាល់ដេ ។ នៅទីបំផុត ដោយហេតុតែមានការចង់ចេះចង់ដឹងខ្លាំងពេក គាត់ក៏បានធ្វើដំណើររហូតដល់ប្រទេសឥណ្ឌា ដើម្បីទៅក្រេបជញ្ជក់ចម្លងយកវិទ្យាសាស្ត្ររបស់ពួកតាឥសី (Le science des Gymno-sophistes) ។ គាត់ចង់ដឹងចង់ស្គាល់អំពីអ្នកប្រាជ្ញនិងអ្នកប៉ិនប្រសប់ទាំងឡាយ ក៏ប៉ុន្តែចំពោះខ្លួនគាត់ផ្ទាល់ គាត់មិនចង់ឲ្យអ្នកណាដឹងឮពីរូបគាត់ទេ ។ គាត់បាននិយាយថា គាត់បានមករស់នៅ៨-១០ថ្ងៃនៅទីក្រុងអាត្ហែន ដែលនៅទីនោះគាត់បានឃើញសូក្រាត តែមិនបានឲ្យសូក្រាតស្គាល់រូបគាត់វិញទេ ។ គឺជានិស្ស័យធម្មជាតិរបស់គាត់ ដែលចូលចិត្តរស់នៅលាក់ខ្លួនពួនអាត្មា ៖ មានពេលខ្លះគាត់បានស្វែងទៅជ្រកនៅក្នុងគុហារនិងក្នុងម៉ុងខ្មោច ក្នុងគោលបំណងកុំឲ្យនរណាម្នាក់រកគាត់ឃើញ ។ ទោះជាយ៉ាងនេះក្ដី គាត់បានបង្ហាញខ្លួនម្ដងនៅក្នុងវាំងរបស់ស្ដេចដារីយុស... ហើយថ្ងៃមួយដែលក្សត្រអង្គនេះមានវិតក្កក្នុងព្រះទ័យជាអតិបរិមាដោយស្រីដែលទ្រង់បានស្រឡាញ់ជាងគេបំផុត នៅក្នុងចំណោមហ្វូងស្រីស្នំទាំងឡាយរបស់ទ្រង់នោះទើបនឹងបានស្លាប់ទៅ ដេម៉ូគ្រីតដើម្បីលួងលោមព្រះអង្គ ក៏បានសន្យានឹងទ្រង់ថានឹងធ្វើឲ្យនាងរស់ឡើងវិញ ល្គឹកណាបើស្ដេចដារីយុសអាចរកឲ្យគាត់បាន នៅគ្រប់រដ្ឋដែលគាត់កាន់កាប់ នូវមនុស្សបីនាក់ដែលមិនដែលជួបប្រទះនូវរឿងហេតុអ្វីដ៏គួរឲ្យទាស់ចិត្តសោះក្នុងមួយជីវិត ដើម្បីយកឈ្មោះពួកនោះមកចារលើផ្នូរខ្មោចរបស់ស្ដេចស្រី ។ លទ្ធផលបានឲ្យដឹងថា នៅពាសពេញផ្ទៃដីអាស៊ីទាំងមូល គេមិនអាចរកបានសូម្បីមនុស្សតែម្នាក់ ដែលមានកិត្តិយសរស់នៅក្នុងសុភមង្គលឥតខ្ចោះ ដូចដែលបានចែងដេម៉ូគ្រីតនោះផងទេ។ ទស្សនវិទូរូបនេះក៏ឆ្លៀតឱកាសប្រាប់ដល់ស្ដេចថា ជាកំហុសមួយធ្ងន់ណាស់ ដែលទ្រង់បានបណ្ដោយខ្លួនឲ្យលិចលង់កប់ខ្លួនទៅក្នុងសេចក្ដីអស់សង្ឃឹម ពីព្រោះគ្មានមនុស្សណាម្នាក់នៅលើភពផែនដីនេះ ដែលអាចចៀសវាងសេចក្ដីទុក្ខលំបាកវេទនាបាននោះឡើយ ។

នៅពេលដែលដេម៉ូគ្រីតបានវិលត្រឡប់មករស់នៅក្នុងស្រុកអាប់ឌែរវិញ, គាត់បានរស់នៅឆ្ងាយពីគេពីឯងក្នុងសភាពក្រីក្រមែនទែន គឺដោយហេតុថា គាត់បានចា

យវាយទ្រព្យធនរបស់គាត់នោះខ្ទេចខ្ទីអស់រលីងទៅហើយ ។ ប្អូនប្រុសរបស់គាត់ឈ្មោះដាម៉ាសគុសក៏មានកាតព្វកិច្ចត្រូវផ្ដល់របស់របរឲ្យគាត់ខ្លះៗ ដើម្បីជួយឲ្យគាត់មានលទ្ធភាពរស់នៅតទៅទៀត ។ មានច្បាប់ចែងមួយនៅក្នុងសម័យនោះ ដែលដាក់ទណ្ឌកម្មចំពោះជនដែលបានបំផ្លាញទ្រព្យសម្បត្តិរបស់ខ្លួន ដោយហាមប្រាមមិនឲ្យយកសពរបស់ជនប្រភេទនេះទៅកប់នៅក្បែរផ្នូរខ្មោចឪពុកម្ដាយខ្លួនឡើយ ។ ដេម៉ូគ្រីតដែលស្ថិតនៅក្នុងលក្ខណៈបែបនេះ ហើយដែលមិនចង់ឲ្យក្រុមសត្រូវរបស់ខ្លួនអាចនិយាយថាអីថាវាន់បាន, ក៏បានសូត្រនៅចំពោះមុខប្រជាជន នូវស្នាដៃរបស់ខ្លួនមួយឈ្មោះថា Diacosme ។ អ្នកផងបានយល់ឃើញថា សៀវភៅនេះមានថ្វីដៃនឹងទេពកោសល្យជាពន់ពេក ទើបលើកលែងឲ្យគាត់រួចខ្លួនពីទម្ងន់ច្បាប់នៅខាងលើ ។ មិនត្រឹមតែប៉ុណ្ណោះ គេបានធ្វើអំណោយជាប្រាក់ដល់គាត់៥០០តម្លឹង ព្រមទាំងបានសង់រូបសំណាករបស់គាត់នៅទីសាធារណៈផ្សេងៗទៀតផង ។

* *
*

ដេម៉ូគ្រីតចេះតែពីសើចក្អាកក្អាយឥតមានឈប់ឈរ ។ សំណើចដែលពុំមានឈប់សំរាកនេះ គឺកើតឡើងដោយសារតែការសញ្ជឹងគិតដ៏ជ្រាលជ្រៅ និងសេចក្ដីមេត្តាករុណាធម៌ ដែលគាត់មានចំពោះភាពទន់ខ្សោយ និងអំនួតរបស់មនុស្សលោក ដែលនាំគ្នាបង្កើតគំរោងការណ៍ចម្លែកៗច្រូងច្រាងរាប់រយរាប់ពាន់នៅក្នុងតំបន់មួយ ដែលគាត់យល់ថាអ្វីៗ ក៏ត្រូវពឹងពាក់ទៅលើការផ្សងសំណាង និងការជួបប្រទះគ្នាដោយចៃដន្យនៃអាតូម ។ យូវេណាល់ (អ្នកកវីក្រិក) ដែលបានធ្វើអត្ថាធិប្បាយពីទីក្រុងអាប់ឌែរបានពោលថា ៖ ខ្យល់អាកាសនៅទីនោះមានសភាពក្រាស់ឃ្មឹក ពិបាកដកដង្ហើមជាពន់ពេក, ចំណែកឯមនុស្សវិញមានលក្ខណៈឆ្កួតៗភ្លីភ្លើ ម្ល៉ោះហើយអ្នកនិពន្ធរូបនេះក៏បានទាញយោបល់ថា ហេតុដែលដេម៉ូគ្រីតបានកើតនៅក្នុងតំបន់នោះ គឺមកពីមនុស្សធំៗមានបញ្ញាខ្ពស់ខ្លះអាចមានលទ្ធភាពចេញមកពីទីកន្លែងដែលមានប្រជាជនរស់នៅដ៏សាមាន្យនិងក្រអឺតក្រទមជាទីបំផុត ។ អ្នកកវីដដែលបានពោលថា ដេម៉ូគ្រីតបានផ្ទុះសំណើចស្មើគ្នាទាំងអស់ ចំពោះសេចក្ដីទុក្ខព្រួយ ក៏ដូចចំពោះសេចក្ដីសប្បាយរបស់មនុស្សលោក ។ អ្នកកវីបានចាត់ទុកទស្សនវិទូរូបនេះ ជាដួងព្រលឹងមួយដ៏រឹងប៉ឹងមុតមាំ ដែលគ្មានអ្វីអាចធ្វើឲ្យរង្គោះរង្គើបាន... មិនត្រឹមតែប៉ុណ្ណោះបានចាត់ទុកថាជាមនុស្សម្នាក់ ដែលបានយកព្រេងវាសនាមកចងជាប់នឹងជើងខ្លួនឯងមិនឲ្យរុះរើទៅណារួច ។

ពួកអ្នកស្រុកអាប់ឌែរ លុះបានឃើញគាត់សើចគ្រប់ពេលវេលាដូច្នេះ ក៏នឹកស្មា

នថាគាត់ជាមនុស្សឆ្កួត ។ ពួកគេក៏បានបញ្ជូនមនុស្សឲ្យទៅរកលោកគ្រូពេទ្យអ៊ីប៉ូក្រាត ដើម្បីឲ្យមកព្យាបាលរោគរបស់គាត់ ។ អ៊ីប៉ូក្រាតក៏បានមកដល់ទីក្រុងអាប់ឌែរ ដោយបានយកថ្នាំសង្កូវរបស់គាត់មកជាមួយផង ។ ជាដំបូងគាត់បានយកទឹកដោះឲ្យដេម៉ូគ្រីតផឹក ។ ដេម៉ូគ្រីតសញ្ជប់សញ្ជឹងមើលទឹកដោះរួចពោលថា ៖ « នេះគឺជាទឹកដោះរបស់ពពែខ្មៅ ដែលទើបនឹងកើតកូនបានម្តង » ។ អ៊ីប៉ូក្រាតមានការភ្ញាក់ផ្អើលស្រឡាំងកាំង... គាត់ងឿងឆ្ងល់ថាហេតុអ្វីជននេះអាចដឹងពីការពិតលាក់កំបាំងនោះបាន ។ លោកគ្រូពេទ្យក៏បានពិភាក្សាជាមួយនឹងទស្សនវិទូ ។ គាត់មានការស្ងើចសរសើរចំពោះបញ្ញាញាណនិងចំណេះដឹងដ៏ជ្រាលជ្រៅរបស់ដេម៉ូគ្រីត ។ គាត់បានពោលថា គឺពួកអ្នកស្រុកអាប់ឌែរទេវិញទេ ដែលត្រូវការថ្នាំសង្កូវ... គឺមិនមែនទស្សនវិទូដែលគាត់មានភារៈមកព្យាបាលនោះឡើយ ។ អ៊ីប៉ូក្រាតបានវិលត្រឡប់ទៅវិញដោយមានការវង្វេងវង្វាន់ស្មារតី ។

★ ដេម៉ូគ្រីត, ជាមួយនិងលោកគ្រូរបស់គាត់គឺស៊ីព បានយល់ថា ទ្រឹស្តីដំបូងនៃវត្ថុធាតុទាំងអស់ គឺហ្វូងអាតូម ហើយនិងសភាពលំហទទេ ។

★ អ្វីៗក៏ដោយមិនអាចចេញរូបរាងមកពីទទេ... ហើយអ្វីៗក៏ដោយក៏មិនអាចវិលត្រឡប់ទៅជាទទេវិញនោះបានដែរ ។

★ ចំពោះអាតូមវិញ គឺជាធាតុទីចុងប៉ូចបំផុត ដែលមិនអាចបែងចែក ឬទទួលនូវសភាពពុករលួយបាន ហើយក៏មិនអាចប្រែរូបទៅជារបស់ផ្សេង... ពីព្រោះសភាពរឹងប៉ឹងស័ក្តិសិទ្ធិនៃធាតុអាតូម ដែលមានអ្វីអាចកាច់បំបាក់បានៗការពាររបស់នេះមិនឲ្យប្រែក្លាយរូប ។

★ គាត់បានអះអាងថា ដោយសារហ្វូងអាតូមទាំងនេះហើយ ទើបវត្ថុធាតុហើយនិងពិភពផ្សេងៗ បានត្រូវឧប្បត្តិកឡើង ហើយអាចរស់បានមួយរយៈពេល ៖ ក៏ប៉ុន្តែសំណល់នៃវត្ថុទាំងនោះ ក៏បានកកើតឡើងជាវត្ថុផ្សេងថ្មីៗទៀត ។

★ សូម្បីតែព្រលឹងមនុស្ស ត្រូវបានគាត់ចាត់ទុកជាបញ្ញាញាណនោះ ក៏បានត្រូវបង្កបង្កើតឡើងដោយសារហ្វូងអាតូមទាំងនេះដែរ... ក៏ដូចគ្នានឹងព្រះអាទិត្យ, ព្រះច័ន្ទ និងតារាទាំងឡាយដែរ ។

★ ហ្វូងអាតូមទាំងនេះចេះតែមានចលនាវិលចុះឡើងជានិច្ចជាកាល... ជាហេតុបណ្តាលឲ្យអ្វីៗដែលមានកំណើតក្នុងលោកនេះ ចេះតែបន្តកំណើតដល់គ្នាយ៉ាងរពុយ ។ ហើយដោយសារតែចលនាវិលចុះឡើងនេះជាចលនាដដែលៗ... គឺជាប្រធានសាច់រឿងមួយដែលដេម៉ូគ្រីតយល់ថាមកពីដំណើរព្រហ្មលិខិត ហើយដែលប្រទាញឲ្យគាត់យល់ថា វត្ថុសព្វយ៉ាងដែលកើតមានឡើងក្នុងលោកនេះ គឺមានដោយសារតែការចាំបាច់ ។

អេពីគួរ (ទស្សនវិទូក្រិកម្នាក់ទៀត) ដែលបានបង្កើតទ្រឹស្តីរបស់គាត់ ដោយពឹងផ្អែកទៅលើមូលដ្ឋានគំនិតប្រូដេម៉ូគ្រីតផងដែរហើយដែលមិនបានទទួលស្គាល់ថា ការចាំបាច់ជាច្បាប់ចាត់ចែងត្រួតត្រាពិភពលោក ក៏មានកាតព្វកិច្ចត្រូវបង្កើតចលនាបែកឃ្លាតរបស់អាតូម (Mouvement de déclination) ដែលត្រូវយកទៅបកស្រាយពេញមួយជីវិតរបស់គាត់ ។

★ ដេម៉ូគ្រីតបានបញ្ជាក់ថា ធាតុនៃព្រលឹងបានត្រូវរាយប៉ាយពេញពាសទីកន្លែងរបស់រាងកាយផង គឺហេតុដូច្នេះហើយបានជាយើងចេះតែមានមនោសញ្ចេតនានៅគ្រប់ទីកន្លែងនៃរូបកាយរបស់យើង ពីព្រោះអាតូមនិមួយៗនៃព្រលឹង វាត្រូវទាក់ទងជាប់គ្នាជាមួយនឹងអាតូមនៃរូបកាយនិមួយៗផងដែរ ។

★ អំពីហ្វូងតារាវិញ ដេម៉ូគ្រីតបានយល់ថា ផ្កាយទាំងឡាយនោះ មានចលនានៅក្នុងវាលល៏ហអាកាស ដែលពោរពេញដោយសេរីភាពបរិបូណ៌... ដូច្នេះទៅគឺគ្មានជុំមូលហើយរឹង ដែលចងពួកគេឲ្យជាប់ជាចំណងនោះទេ ។ មានចលនាតែមួយមុខគត់ គឺចលនាឆ្ពោះទៅទិសខាងលិច ។ តារាទាំងអស់នោះត្រូវប៉ើងទៅជាមួយនឹងខ្យល់គួច ហើយដែលមានផែនដីជាមជ្ឈមណ្ឌល ។ ហើយផ្កាយនិមួយៗ មានចលនាកាន់តែយឺតៗទៅ បើគេចូលមកដល់ជិតផែនដី ពីព្រោះកម្លាំងវិលជុំវិញផែនដីនោះ កាន់តែមានលក្ខណៈទន់ខ្សោយទៅ បើកាលណាគំនួចនេះខិតមកដល់ក្បែរមជ្ឈមណ្ឌល ។ ដូច្នេះទៅពួកក្រុមផ្កាយឯណា ដែលមានលំនាំធ្វើដំណើរទៅទិសខាងកើត, តាមពិតកំពុងតែធ្វើដំណើរដោយយឺតៗឆ្ពោះទៅទិសខាងលិច, រីឯចំណែកផ្កាយដែលមានលំនាំដូចជានឹងថ្កល់នោះ តាមពិតមានល្បឿនលឿនលើសឆ្ងាយពីពួកអ្នកដទៃ គឺអាចធ្វើដំណើរវិលមួយជុំរបស់ខ្លួនបានក្នុងរយៈពេល២៤ម៉ោង ។ ថ្ងៃដែលត្រូវមានដំណើរយឺតយ៉ាវបន្តិច ក៏បានសំរេចការត្រេចចរវិលមួយជុំរបស់ខ្លួនអស់រយៈ២៤ម៉ោងនិង៤-១០នាទី ។ រីឯព្រះច័ន្ទវិញដែលមានដំណើរយឺតជាងតារាឯទៀតៗទាំងអស់ ក៏បានសំរេចដំណើររបស់ខ្លួនរហូតដល់២៥ម៉ោង ÷ ម្ល៉ោះហើយព្រះច័ន្ទហាក់ដូចជាគ្មានកំរើករំពើកដោយចលនាខ្លួនឆ្ពោះទៅរកផ្កាយនោទិសខាងកើតនោះទេ... ប៉ុន្តែព្រះច័ន្ទត្រូវឃ្លាតឆ្ងាយដោយផ្កាយខាងលិច ដែលវិលបានមួយជុំមកទាន់ដំណើរអ្នកក្រោយគេនេះ ក្នុងរយៈពេល៣០ថ្ងៃក្រោយមក ។

* *

*

គេបានពោលថា ចំណូលចិត្តដ៏ខ្លាំងហួសនិស្ស័យក្នុងការសិក្សាស្វាធ្យាយន៍បានបណ្តាលឲ្យដេម៉ូគ្រីត ក្លាយទៅជាខ្វាក់ភ្នែកទាំងសង្ខាងនៅពេលចុងចប់ទៅ ។

ម្ល៉ោះហើយគាត់ក៏អស់មានសមត្ថភាពក្នុងការពិសោធន៍មុខវិជ្ជាអ្វីផ្សេងៗទៀត ។ គាត់បានយកថាសស្ពាន់មួយបញ្ចាំងពន្លឺថ្ងៃចូលក្នុងភ្នែករបស់គាត់... ដូច្នេះហើយកំដៅនេះក៏បានបណ្តាលឲ្យគាត់មើលអ្វីលែងឃើញទាំងអស់ ។

ដោយដេម៉ូគ្រីតដឹងថា ខ្លួនគាត់ចូលវ័យចាស់ជរាទន់ខ្សោយរខេករខាកមកដល់ក្បែរសេចក្តីស្លាប់រួចកាលណាហើយ គាត់ក៏បានដឹងពីសេចក្តីបារម្ភរបស់ប្អូនស្រីរបស់គាត់ ដែលមានការភ័យព្រួយខ្លាចគាត់ត្រូវស្លាប់មុនពេលបុណ្យសេរ៉េះ ហើយខ្លាចក្រែងមរណៈទុក្ខនោះ នឹងធ្វើឲ្យពួកគេខកខានមិនបានបំពេញកម្មវិធីថ្វាយព្រះស្រីក្រិក ។ ដេម៉ូគ្រីតក៏បានឲ្យគេយកនំប៉័ងក្តៅមកដាក់រុំជុំវិញខ្លួនគាត់... ពីព្រោះក្លិននំប៉័ងធ្វើឲ្យគាត់បានសុខស្រួលដល់កាយ ហើយជួយធាតុកំដៅធម្មជាតិរបស់គាត់ឲ្យមានដំណើរបន្តទៅទៀត ។ នៅពេលពិធីបុណ្យបីថ្ងៃបានចប់សព្វគ្រប់កាលណា ដេម៉ូគ្រីតក៏បានឲ្យគេដោះនំប៉័ងចេញ ហើយគាត់ក៏បានត្រូវដាច់ខ្យល់ភ្លាមមួយរំពេជ ។ នៅពេលនោះ គាត់បានចូលក្នុងអាយុ១០៩ឆ្នាំទៅហើយ យោងតាមមតិរបស់ប្រជាជនទូទៅ ។៚

❏ ❏

❏